

Miért is nem tüntetünk?

2020 december 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Miért is nem tesszük?

A hír, amely szerint *Pápai Gábor* átveheti a MÚOSZ sajtódíját, még csak nem is meglep?. A Népszava karikaturistája „vicces” rajzán azt ábrázolta, ahogyan *Müller Cecília* országos tiszti f?orvos a keresztre feszített Jézus mellett azt mondja: Alapbetegsége függ?séget okozott.

Ezt a keresztények millióit sért?, embertelen és szörny? „alkotást” találta a legérdemesebbnek az idei termésb?l a MÚOSZ karikaturista-szakosztálya a kitüntetésre.

Lépjünk is át gyorsan Pápai Gábor személyén, aki nyilvánvalóan beteg ember, rögeszmés gy?lölköd?, akinek elég büntetés egy életen át a saját társaságában tartózkodni. Fontosabb és érdekesebb a MÚOSZ szerepe, hiszen az újságíró-szervezet szakmai döntés helyett közéleti állásfoglalással üzent a magyar társadalomnak. Keresztényeket fenyegetnek egy olyan országban, ahol még harminc, harmincöt évvel ezel?tt is megfigyeltek, üldöztek, megbüntettek hitüket gyakorló embereket, nem beszélve az ötvenes évek papokat, hív?ket egyaránt megtizedel? gyilkosságairól. (Hogy is mondta *dr. Lakat Károly*, a híres futballista és edz?? Magyar vagyok, keresztény és fradista – ebb?l egy is elég volna, hogy ne vigyem semmire ebben az országban.)

A botránnyal nagyjából egy id?ben *Demeter Szilárd*, a Pet?fi Irodalmi Múzeum igazgatója arról értekezett Facebook-bejegyzésében, hogy *Soros György* a liberális Führer, mi, magyarok pedig az új zsidók, akiket el akarnak tüntetni a föld színér?l. Hogy a hasonlat szerencsés-e, mindenki döntse el maga, de hogy semmi sért? sincs benne, teljesen világos. Ennek ellenére Demeternek pár órán belül a teljes hazai ellenzék – beleértve a politikusokat, és a sajtót – nekiesett, szanaszét szedték, meghátrálásra késztették.

A két ügyet objektíve összehasonlítva azt találjuk, hogy az els? nyílt fenyegetés, a második pedig félreérthet?, szerencsétlen, de alapvet?en ártalmatlan megjegyzés. És mégis Demetert csinálták ki, nem pedig a MÚOSZ háza táját szántják be sóval.

Annak oka, hogy az unos-untalan felemlegetett kett?s mérce miért m?ködik még mindig az országban, könnyen megválaszolható. Ennek okai els?sorban mi vagyunk. A másik oldal becstelen, velejéig aljas módszertanát persze nem szabad követni, hiszen nem lehetünk olyanná, amelyt?l eredend?en undorodunk – de az is igaz, hogy ha nem teszünk semmit, felfalnak elevenen minket a vágyainkkal, az eszményeinkkel együtt. Hálózatot kell építenünk, olyan hálózatot, amely er?sebb az övékénél, de legalábbis ugyanolyan gyors reagálású, automatizmusokra épül?, éppen ezért eredményes.

Anélkül, hogy a hálózatépítés stratégiájával untatnám az olvasót, legyen elég annyi, hogy a mi szervez?désünk iránya vertikális. Gondolkodásunk megfelel az évezredes magyar szabványnak: látható vezet?nk van, hierarchiában dolgozunk (állandóan vitatva a bels? mozgásokat, hiszen individualisták is vagyunk), végrehajtjuk az utasításokat, és a rendszeren belül kreativitásunkkal, szorgalmunkkal haladunk el?re. Ez a keret nagyfokú önállósággal is felruház bennünket, éppen ezért szívesen vállaljuk a felel?sséget. Nemigen szeretjük, ha a velünk egy szinten lév?k beleszólnak elképzeléseinkbe, azt pedig kifejezetten rühelljük, ha mások szabnak közös irányt, az a vezet? dolga. Az egyenrangúságot nem becsüljük, nem fogadjuk el, nem tudunk mit kezdeni vele.

Ezzel szemben a túloldal horizontálisan szervez?dik. Nekik nincs látható vezet?jük, illetve mindenki az lehet, aki a hálózat tagjaként vállalja az arcát, kilép a nyilvánosság elé. Ha ?t vagy bármelyik hálózati tagot sérelem éri, az egész gépezet mozgásba lendül, mellérendel? viszonyban lévén mindenki teszi a dolgát, nincs utasítás, nincs hatásköri vita. A felel?sség megfoghatatlan, szétoszlik. Más lapra tartozik, hogy békeid?ben egymást is kóstolgatják, de amikor beüt a vész, vagy egyszer?en érdeket kell védeni, a horizontális irányú hálózati modell m?köd?képes.

Ha ezt megértettük, meg kell változnunk. Ha sikeresek akarunk lenni, ha ki akarunk lépni abból a helyzetb?l, hogy örökké rámutatunk a kett?s mércére, de nem történik semmi. A vertikális modell megtartásával a horizontális gondolkodás elemeit is be kell csempésznünk közgondolkodásunkba. Tervutasítás helyett kell engednünk az egyéni kezdeményez?készségnek. Nem arról van szó, hogy a mi sajtónk, a mi politikai közösségünk ne volna ugyanolyan felkészült és sikerre termett, mint a túloldalé, hanem pusztán arról, hogy nem vagyunk gátlástalanok, harc közben nem égethetjük fel a csatamez? mögötti hátországot. A hátország ugyanis a hazánk – amit az ellenség felprédálhat, mert nem számít neki, nekünk azonban pont ezt kell óvnunk. Ugyanakkor világos, hogy ha nem lépünk ki a végrehajtásos rendszerb?l, ha nem figyelünk oda egymásra, nem segítjük egymás munkáját, bukásra vagyunk ítélve, mert a másik oldal stratégiája hosszú távon hatékonyabb. Sok mindent elértünk, de ha nem állunk szorosabban, ha nem dolgozunk teljes eltökéltséggel (eddigi sikereinket is ennek köszönhettük), akkor

másfél év múlva elveszítjük a választást.

Err?l szól ez a kis történet. Sokat kell munkálkodni azért, hogy feln?jünk a feladathoz. A fentiek szellemében el?ször is tüntetést kellene szerveznünk a MÚOSZ székházához, egyrészt magáért az ügyért, hogy ebben az országban senki ne fenyegethessen kereszténye ket, másrészt stratégiánk tökéletesítése, finomítása végett. Hogy amikor itt az id?, szorosabb legyen a kötelék.

Miért is nem tesszük?

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló